

HỘI THỨ BẢY MƯƠI BẢY TRONG TÚP NHÀ HOANG DƯƠNG QUA GẶP LẠI VỊ HOÀ THƯỢNG

Tiếng ca xa dần dần, vừa chấm dứt bỗng có một chuỗi cười cuồng dại ngất lên.

Khói bay nồng nặc, theo gió cuốn đưa đến cảm thương cho số phận Quách Phù. Hiện giờ cơ thể của Quách Phù tay chân có đuối chẳng được, cổ họng khô khan, kêu lên chẳng nổi.

Nói về anh em Gia Luật Tề và Võ tam Thông đang núp tại khe suối, đầu cổ, mặt mày đầy tro lẫn bụi.

Quách Phù ngồi một khoảng cách xa bờ suối. Bốn người này nhìn qua hướng Quách Phù thấy lửa cao lên ba trượng, trông thật là nguy hiểm. Họ muốn chạy qua cứu Quách Phù thì lại sợ chưa qua khỏi đây đã chết nên tính không ra mưu cứu Quách Phù.

Quách Phù bị khói lửa bao bọc, gió thổi từ xa đưa lại. Bỗng từ hướng đông có tiếng vang dội, nàng quay đầu nhìn lại, thấy một làn gió cuốn lửa dậy tứ bên, xung quanh nổ lách tách, nóng bức vô cùng, vây nàng vào giữa. Quách Phù định thần nhìn kỹ, thì hoá ra Dương Qua in bóng trên lửa chập chờn, mặc áo choàng dài phủ từ đầu xuống gối, tay cầm thanh trường kiếm múa lộng như vũ bão xông vào lửa. Quách Phù đang lúc chờ chết, bỗng nhiên có người vào cứu làm nàng vô cùng hoan hỉ. Chừng nhận ra là Dương Qua, thân mình bỗng nóng như lửa. Nhưng Quách Phù nghĩ rằng sớm muộn gì cũng chết, thà rằng để chết còn hơn chịu nhục với người. Nàng là con quý của Quách Tĩnh, con yêu của Hoàng Dung, còn Dương Qua là kẻ kiêu hùng, ngạo mạn, sự chết chàng sánh tựa mày lông.

Dương Qua múa tít thanh kiếm xông vào, bên nàng, một tay phất nhẹ vào lưng để giải huyết, một tay bế xốc nàng, múa kiếm vù vù như vũ bão và dặn Quách Phù:

- Hãy cẩn thận!

Đoạn chàng vừa múa gươm tránh lửa, vừa chạy thoát ra ngoài trận hỏa phong.

Quách Phù bị Dương Qua kẹp cứng, nhảy qua lại, bay lên xuống như thể đằng vân giá vũ, bên ngoài lửa dập ngập trời rất kinh khiếp.

Dương Qua chạy thoát ra ngoài vòng lửa, bế nàng đến thẳng gốc cây to bên bờ suối đặt nàng nằm xuống đấy.

Gia Luật Tề đang ở giữa suối tránh lửa, thấy bóng Dương Qua đặt Quách Phù nằm vội vã nhảy lên bờ giúp sức với Dương Qua.

Quách Phù mắt mờ lẹ, đầu tóc rối bù, nàng cất tiếng khóc thảm thiết không thôi.

Lúc Dương Qua cùng Tiểu long Nữ đem bé Quách Tường ra khỏi ngôi nhà mồ, đứng vào lúc quân Mông Cổ đang đốt cháy khu rừng trước mặt. Dương Qua và Tiểu long Nữ ngày trước cư trú nơi đây, thì cây cỏ sum sê, bá tông thạch mậ, nay ngọn lửa dấy bốc cháy tiêu đi, bảo sao lòng không chua xót. Khí thế quân Mông Cổ mạnh như thác lũ, không có một sức mạnh nào cự đương được. Dương Qua đến giờ này, cũng không rõ chất độc của Trâm chưởng chạy vào đại huyết, và tràn khắp gan ruột châu thân cho nên để lâu mà không chữa trị. Ngôi thạch động bỗng chốc trở nên tro trọi, xung quanh cây cối tiêu điều, họ đang nhìn qua ngọn lửa mà bồi hồi xúc động. Nhìn về phía xa xa thấy Quách Phù ngồi trong lửa đỏ

Dương Qua nghĩ là Quách Phù đã hãm hại Tiểu long Nữ nhưng không khỏi bùi ngùi nói:

- Long muội! Quách cô nương đang tâm hại tiểu muội, giờ đang ngồi trong lửa đỏ, đây là sự báo ứng của trời!

Tiểu long Nữ tấm lòng rộng rãi, tỏ vẻ tha thứ bèn bảo Dương Qua:

- Dương huynh! Nên cứu Quách Phù, tôi không nói bậy đâu!

Dương Qua cừ hận trong lòng đáp:

- Nó đã đang tâm hại cô, tiếc là tôi không giết được nó nhưng sẽ đối địch với cha mẹ nó một lần.

Tiểu long Nữ thì thâm rằng:

- Số tôi đã bất hạnh thì đừng nên làm khổ cho người khác. Hãy cố tạo cho họ vui vẻ, đừng nên chứa chấp sự cừ hận làm chi?

Dương Qua tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ khác, ngoái mặt trông về chỗ Quách Phù, thấy lửa sắp phủ lên mình nàng, càng lúc càng gần trong lòng rất lấy làm bất nhẫn giả bộ nói:

- Tốt lắm! Tiểu muội khoan dung, ta nở lòng nào? Bèn chạy gấp đến cứu Quách Phù đem về tại khe suối giao cho Gia luật Tê trông giữ. Còn Tiểu long Nữ, tay bế Quách Tường, lui

tới chỗ cây cỏ vừa cháy xong...

Bấy giờ thân mình Tiểu long Nữ tóc tai rũ rượi, quần áo cháy sém trông rất thảm hại,

Dương Qua trở lại giúp nàng phủi sạch dơ bẩn trên áo, vén lại tóc tai gọn ghẽ. Tiểu long Nữ trong lòng xúc động và thầm ước sau này người chồng như thế mãi.

Vì phong độ Dương Qua có vẻ anh hùng, hào kiệt, Tiểu long Nữ nhìn Dương Qua không chớp, trên nét mặt nàng hiện ra vẻ hoan lạc vô cùng.

Tâm trạng Dương Qua lúc này cũng không kém gì Tiểu long Nữ. Chàng nhìn nàng trên trời và nhận thấy sự nóng bức càng làm tăng vẻ đẹp hồng hào diễm lệ của Tiểu long Nữ. Tay chàng duỗi ra choàng ngang lưng Tiểu long Nữ, hai người nhìn nhau chẳng biết nói gì, chỉ cùng mang một tâm trạng sầu đau tuyệt vọng. Hai người đi nhau ra ngoài nhìn ngọn lửa cháy bập bùng.

Bởi họ đứng trên cao trông xuống nên bọn Võ tam Thông, Quách Phù, Gia luật Tề năm người, ở dưới khe suối trông lên thấy đôi nam nữ đứng sát nhau âu yếm, gió đưa tà áo phiêu diêu, thật là một cảnh trí đoan nghiêm trang nhã, trông tựa thần tiên vậy.

Riêng Quách Phù nhìn lên không vừa ý lắm và tỏ vẻ trầm ngâm.

Dương Qua và Tiểu long Nữ đứng đấy rất lâu, thấy lửa dậy đỏ trời, thiêu huỷ không biết bao nhiêu cây cỏ, nàng cất tiếng than:

- Sau trận hỏa cuồng đất này sẽ trở nên khô khan, cằn cỗi, cỏ cây hoa lá biết bao giờ trở lại tươi tốt? âu là ách nước tại trời.

Dương Qua đang vui vẻ, không cần nghĩ đến cảnh vật bên ngoài, nên bảo nàng:

- Có hai lần đám cưới quân Mông Cổ đến phóng lửa đốt rừng để chúc ta, tiểu muội thấy chằng? Muôn ngàn ánh đuốc chập chờn như lễ hoa đăng đấy sao?

Tiểu long Nữ cười. Dương Qua lại nói:

- Chúng ta trở về động xem con bé ra sao? Tiểu muội đồng ý chứ?

Tiểu long Nữ hoan hỉ đáp:

- Tốt lắm!

Hai người đi nhau xuống núi, khi đi ngang qua bọn Gia Luật Tề, Võ tam Thông thấy họ sắp rời núi này nên gọi lớn:

- Dương đệ! Dương đệ! Sư thúc tôi và Châu sư đệ còn khốn trong hang Tuyệt Tình, tiểu đệ có đi cứu cùng không?

Dương Qua dừng lại ra dáng suy nghĩ đáp:

- Để tôi về dinh rồi lo liệu sau chứ tôi chẳng dám hứa nhiều.

Chàng liền quay đầu đi. Họ đi sát nhau, khi qua khỏi đám cháy, cây đá ngổn ngang không cản trở nữa, Dương Qua trở thuật thần hành đi thật lẹ. Tiểu long Nữ đã ngộ độc thấm sâu vào đại huyết, tuy nhiên bấy giờ chất độc chưa công phạt, nên khí huyết nàng được điều hoà và võ công cũng dần dần khôi phục. Tay nàng ôm bé

Quách Tường hướng về phía trước đi tới, vài giờ sau họ đã rời khỏi Trùng Dương cung rất xa, nhìn lại thấy ngọn lửa yếu dần, nhưng cuộc hỏa hoạn này đã thiêu hủy nửa thành đô. Bấy giờ gió bắc thổi lạnh lạnh, mỗi lúc cơn gió càng mạnh hơn. Tiểu long Nữ cảm thấy lạnh nên Sở Quách Tường trúng cảm, nàng nói với Dương Qua:

- Tôi trông chừng còn xa lắm, mà cháu nhỏ càng lạnh càng đói, chúng ta hãy tìm chỗ tạm trú ít giờ.

Dương Qua đáp:

- Tôi thật là dại, mang đứa trẻ về để làm phiền lụy như vậy!

Tiểu long Nữ lắc đầu và cúi xuống hôn Quách Tường, tỏ vẻ âu yếm lắm, nàng nói:

- Em bé này rất đáng yêu, tại sao Dương huynh buồn nó nhỉ?

Dương Qua đáp:

- Người nhà nó vô phương tìm ra, trừ khi họ sinh thêm một đứa nữa!

Tiểu long Nữ thấy lòng vui vui. Dương Qua nói mấy câu làm chạnh lòng Tiểu long Nữ.

Nàng thâm rằng:

- Nếu trời run rủi cho ta với chàng sinh được mụn con thế này thật là có phúc lắm!

Dương Qua sợ Tiểu long Nữ buồn mình nên không nhìn nàng và không nói về đứa bé nữa, chàng ngược mắt trông lên trời, thấy hướng Tây Bắc hơi đất xông lên khói bốc cuộn cuộn thành từng đám mây bay vùn vụt xuống rất thấp. Chàng liền bảo Tiểu long Nữ:

- Khí trời hơi lạnh, nên mây thấp thế này, chút nữa có tuyết rơi nhiều, vậy tiểu muội với tôi mau tìm nhà trú đi.

Nơi đây dân chúng đều đi xa tránh hỏa hoạn, lối này đường quan lộ đã hết, chỉ có những đường mòn đi dọc theo triền núi đá lởm chởm gai góc. Dương Qua đi dần lên cao ngó xuống quan sát bốn phương đều không có khói, hay nhà cửa của ai cả, trên mười dặm hoang vu là cây xanh vôi vọi, núi đỏ ngất trời. Dương Qua chép miệng than thầm:

- Chết rồi! Tuyết sắp rơi đây, chắc là không ít, chừng ấy núi non băng giá, lấy gì ăn ở? Khổ thay! Thực là mới ra biển khổ lại vào hang mê! Vậy ta hãy xuống chân núi tìm nơi lánh nạn.

Tiểu long Nữ đâu rõ sự tình nên hỏi:

- Võ tam Thông và Quách cô nương không biết có gặp ai và tránh khỏi quân Mông Cổ không? Còn mấy ông đạo sĩ của phái Toàn Chân chắc họ trốn cả rồi chứ?

Những lời chân thật của nàng thốt ra toàn là có hảo ý lo về đất nước. Dương Qua nói:

- Tiểu muội có lương tâm hảo ý lo cho họ, chứ họ có bao giờ nghĩ đến ai? Đây cũng là lòng nhân đáng khen, bởi vậy lúc trước Tổ sư biết rõ tiểu muội có một lương tâm cực tốt, sau này sẽ khổ sở vô cùng, nên sư tổ có nói: Nếu tiểu muội tu nạp là bỏ được ý tình chi phối và đừng nghe, hay hỏi đến gì, hai mươi năm sau tu luyện sẽ đắc quả, vững vàng, chùng ấy mới lo bao hàm thiên hạ sự được.

Tiểu long Nữ mỉm cười duyên dáng nói:

- Thật như vậy sao? Tiểu muội đã có lỗi với Dương huynh, hết đắng cay đến ngọt bùi. Chỉ sợ Dương huynh không giúp muội được hoàn thành.

Dương Qua nói:

- Chẳng phải vậy, có khổ nạn, có sung sướng, nếu ta không khổ sở thì tìm đâu ra hạnh phúc. Phần tôi thì hay si, hay giận, lòng còn sôi động, chưa yên, chưa tĩnh. Chẳng qua được thường tình của kẻ tục tử phạm phu.

Tiểu long Nữ mỉm cười nói:

- Dương huynh! Tiểu muội chẳng có nói sao, chúng ta đến phương Nam giàu có, ruộng màu muôn mẫu, mặc sức cấy lúa nuôi gà, như thế chẳng tu tĩnh hay sao?

Dương Qua than rằng:

- Tôi chỉ thích ruổi dong đây đó, ai mà bó gối tĩnh tu cho được?

Lúc bấy giờ, nơi đây gió bắc thổi, màn trời ảm đạm, từng hạt tuyết rơi như lông ngỗng trắng xóa đầy đường. Hai người nội công rất thâm hậu cho nên sức lạnh của giá băng chưa thấm vào cơ thể họ được, tuy nhiên gió bắc thổi giá tuyết càng rơi dữ dội. Hai người không thể trì hoãn nữa, họ dùng sức khinh công đi như bay biến.

Tiểu long Nữ nói:

- Dương huynh bảo sư tử của tôi hiện giờ ở nơi đâu?

Dương Qua hỏi lại:

- Tại sao tiểu muội quan tâm đến nó làm chi? Nội cuốn Ngọc Nữ tâm kinh cũng đủ cho nàng ấy làm cứu cánh rồi, đấy là do ý nguyện tốt mà được, sau này thành công nàng ấy có một công lực siêu phàm sẽ gây họa không nhỏ.

Tiểu long Nữ nói:

- Kỳ thật tôi không muốn gần chị ấy!

Dương Qua nói:

- Nàng ấy thực quá lắm vì tánh tự kỷ mà một đứa nhỏ cũng không muốn gần. Nàng tưởng thiên hạ ai cũng như mình, đều gây ra chuyện thương tâm lầm lỗi.

Vào khoảng thời gian này, màn trời xám càng tăng, khí lạnh thấu xương. Hai người đi trên lưng chùng núi bỗng thấy có hai cây tùng cực lớn, che khuất hai gian nhà cây nho nhỏ.

Trên nóc, tuyết đóng dày hơn một tấc, trắng xóa lung linh. Dương Qua mừng rỡ nói:

- Tốt thay! Có một nơi tiện nghi, trú đỡ hôm nay rồi!

Nói rồi chàng bèn chạy vào trong quan sát, thấy một cánh cửa bể nửa phần, ván mục đã lâu ngày, bên ngoài không thấy dấu chân người, chứng tỏ là nơi hoang vu đã lâu. Dương Qua nói vọng vào:

- Qua đường gặp mùa tuyết, xin trú nhờ đêm nay.

Trong nhà không nghe trả lời hay nói gì cả. Dương Qua xô cửa bước vào nhà. Bên trong vắng lặng như tờ, không một bóng người. Giữa nhà nhiều khúc củi cháy dang dở, tro tàn nguội lạnh, chứng tỏ không ai ở tại đây. Chàng bèn gọi Tiểu long Nữ bước vào trong. Tìm thấy bên trên cánh cửa có viên đá lửa và đóm bụi nhùi, chàng đánh đóm lấy lửa để nhúm lên một bếp ấm cúng. Trên vách ván có treo một bó cung tên và ở góc nhà có một bẫy để bắt thỏ. Chàng đã hiểu đây là một cái trạm của thợ săn. Dương Qua bèn mang cung tên ra ngoài, tìm săn một con thú để ăn thịt. Một chốc chàng bắt được một con hươu nhỏ, mang về trạm. Chàng lột da thú, lấy tuyết rửa sạch thịt, đem nướng cùng với Tiểu long Nữ dùng bữa.

Bên ngoài tuyết đổ mỗi lúc mỗi to. Giữa nhà một bếp lửa cháy phừng phừng, tiếng củi nổ lách tách ấm áp như mùa xuân.

Tiểu long Nữ nhai thịt hươu để đút cho Quách Tường ăn. Dương Qua đang nướng thịt hươu trên ngọn than hồng hùng hực, cười và ngâm nga vài câu thơ cổ.

Bây giờ chỉ có hai người bên đống lửa hồng, ăn thịt hươu nướng, chuyện trò rất tương đắc.

Thịt hươu thơm phức tỏa khắp gian nhà, thực là cảnh biệt lập với nhân gian.

Trong khoảng thời gian yên lặng, bỗng có tiếng chân người dồn dập từ hướng Đông đi lại, theo ngọn gió ù ù đưa đến, chứng tỏ có người vào đây, và người đó có một nghệ thuật khinh công vào bậc thượng thặng.

Dương Qua đi lại bên cửa sổ phía Đông mở hé, nhìn ra ngoài. Từ xa đi lại hai lão già, một ốm, một phì, áo quần lam lũ. Lão ốm sau lưng mang một chiếc bầu đỏ. Dương Qua động tâm nhớ lại câu chuyện cũ: à! đây quả là đại hồ lô của Hồng Thất Công. Vào một năm nọ

Hồng thất Công với âu Dương Phong đấu võ trên đỉnh Hoa Sơn, hai người sức kiệt đều chết tại đây.

Dương Qua đứng ra lo việc chôn cất tử tế. Quả bầu đỏ chàng đem chôn chung với thể xác Hồng thất Công. Cho đến ngày sau có cuộc họp mặt anh hùng, chàng thấy có một lão ăn mày mang quả đại hồng hồ lô này làm hiệu lệnh của Hồng Thất Công. Thuở Hồng Thất Công còn sinh tiền, tạo lập ra một bang ăn mày, lấy việc trung nghĩa báo quốc làm mục đích. Dương Qua lúc bấy giờ rất thắc mắc những thế vật đổi thay. Về sau chàng không còn có cơ hội gặp mặt Khất Cái nữa, nên chẳng làm ra sao? Hôm nay cơ duyên hội ngộ xui chàng gặp hai người. Trông hai người quần áo lôi thôi, mặt mày nhem nhuốc, đích thị là bang Khất Cái. Dương Qua nhớ lại chuyện cũ, trong lòng phấn khởi hoan lạc, bèn kêu Tiểu long Nữ bảo rằng:

- Bên ngoài có hai người đi đến, nàng lên giường mà ngủ, kéo mền mồi sinh bệnh.

Tiểu long Nữ ẵm Quách Tường vào trong và để đứa bé nằm trên giường, nàng nằm kế một bên. Tấm khăn mềm của nàng gọi là Thất khổng bác xuyên, chính là da chó sói thuộc mà nàng thường đắp lên mình. Tiểu long Nữ đi rồi, Dương Qua ôm một bó củi đưa vào lò, ngồi một bên sưởi cho ấm. Chàng lấy khăn vấn lại mớ tóc. Đoạn chàng tuốt cây thiết huyền kiếm ra khỏi vỏ, chống trên mặt đất. Bây giờ hai lão già đã đến bên cửa. Dương Qua nghe họ đến bèn giấu kỹ cây kiếm, lấy mỡ trong bụng con hươu, bôi khắp quần áo, giả làm một chú thợ săn lành nghề. Xong xuôi chàng mới ra mở cửa.

Lão già mập phệ cười hề hề nói:

- Rủi quá. Trong núi đây ngập tuyết, già lấy làm khổ não, xin ngài vui lòng cho ngồi tạm một đêm!

Dương Qua đáp:

- Tôi là phùng sơn thú. Lão trượng quý tánh cao danh là chi? Nếu lão trượng không chê nơi thảo dã thì tôi sẵn sàng hầu đáp một đêm có ngại gì?

Lão phệ chấp tay bái tạ rồi rít.

Dương Qua nhìn sang lão ốm thì rõ ràng là lão ăn mày gặp ở đại hội năm qua, cũng chiếc đại hồng hồ lô treo lưng lẳng trên vai mà truyền hiệu lệnh Hồng thất Công.

Chàng nghĩ rằng lúc đại hội anh hùng, chàng vắng mặt sớm nhất có lẽ lão ốm chẳng nhận ra mình nên đem con hươu còn lại ra thết đãi và nói:

- Nhờ ơn bão tuyết giá lạnh nên sáng nay tôi có bán được một con chồn nhưng vô ý để nó xổng mất. Nếu quý vị nán lại giây lát tôi sẽ đi bắt con khác về hầu rượu cùng quý vị?

Lão ăn mày ôm bảo:

- Xin quan nhân cứ đi! Cứ tự tiện!

Chàng quay vội vào trong, lần lại chỗ Tiểu long Nữ thì thầm:

- Tiểu muội! Hãy chú ý lắng tai nghe hành động của hai lão này.

Tiểu long Nữ lo lắng đáp:

- Nên coi chừng sự đối trá của họ! Sao lòng tôi lo quá?

Nói xong nàng ho lên một tràng dài, tay trái duỗi ra ôm lấy Quách Tường vào lòng, làm đứa bé khóc lên một tiếng, cảnh tượng ấy đúng là gia đình ấm cúng của gã thợ săn, gồm có ba người trong căn nhà.

Dương Qua bước vào trong lấy đá giềng cứng cửa lại, rồi leo lên giường nằm cạnh Tiểu long Nữ và suy nghĩ: "Lão ăn mày mập này, mặt mày sáng suốt, tia mắt hiền từ hình như quen thuộc, không biết ta đã gặp lão tại đâu?".

Độ một giờ sau chàng để ý lắng tai nghe hai người nói chuyện với nhau.

Câu chuyện của hai lão ăn mày không ngoài việc nhận xét của Dương Qua. Họ cho rằng Dương Qua là gã thợ săn cùng khốn mới đem cả vợ con vào nơi hoang sơn cùng cốc này.

Họ mang thịt nướng ra ăn và nói chuyện rất vui vẻ. Lão ăn mày ốm nói:

- Cả vùng rừng núi Chung Nam Sơn lửa cháy rục trời, không rõ sẽ về tay ai bây giờ.

Lão mập phê đáp:

- Quân Mông Cổ đi đến đâu các nước đều cắt đất dâng hàng đến đó. Còn ai chống cự sẽ bị nhà tan cửa đổ. Giận thay cho môn phái Toàn Chân, một môn phái nhỏ li ti, với bọn đạo sĩ gàn bướng mà lại ra mặt yêu nước thì có thấm vào đâu?

Lão ăn mày ốm nói:

- Chỉ đợi ngày nào đó Kim Luân Pháp Vương sẽ đem bọn sài lang đến đây nhưng chẳng ăn thua gì.

Lão ăn mày mập phê cười mũi nói:

- Như vậy rất tốt chứ sao! Vua và điện hạ muốn tốt đẹp hãy nhường cho kẻ khác, bằng khư khư cố giữ dây cương cầm tù này thì sau ăn năn đâu kịp? Nếu được giao cho người Trung Quốc thân Mông Cổ, thì toàn quân Mông Cổ họp cùng võ sĩ Tây Tạng kéo về đây, lo gì đại sự không thành?

Dương Qua bấy giờ còn thao thức, sực nghe họ nói chuyện mà rỏn óc kinh hồn. Chàng nhớ lại chàng đã thấy lão ăn mày mập phê này một lần tại Bình Tử

Quan vào ngày đại hội anh hùng. Lão ăn mày mặc theo sắc phục Mông Cổ, hàng giờ ngồi bên Kim luân Pháp Vương, nghe ngóng và luận bàn kế sách.

Dương Qua nghĩ rằng:

- Theo lời hai người này mà suy luận thì chính họ là kẻ mãi quốc cầu vinh. Hôm nay ta trót lỡ chứa chấp họ nếu về sau gặp ta sẽ không tha thứ cho.

Lão ăn mày mập phệ chính là Trưởng lão của nhóm ăn mày, cai quản một bang to nhất trong nước, tên là Bành Trưởng lão. Lão chuyên làm những chuyện tà bậy và liên lạc thường xuyên với quân Mông Cổ.

Dương Qua lắng tai nghe hai lão tiếp tục nói chuyện.

Lão ăn mày ồm nói:

- Bành trưởng lão! Từ lúc ông thành lập được bang Khất Cái, thì Hoàng Đế Mông Cổ nhớ đến ơn ông, hay phong chức gì cho ông không?

Bành trưởng lão dương dương tự đắc cười to nói:

- Hoàng đế Mông Cổ có phong cho ta chức "Trấn nam đại tướng quân", tuy đã làm quan song chưa vui gì cho lắm. . . n mày ba năm được Hoàng Đế triệu mời, đó là vinh hạnh cho bọn ăn mày chúng ta. Đi ăn mày đâu có thể sung sướng như làm quan.

Tiếp đó hai người nói nhỏ nhỏ, Dương Qua nghe không rõ. Tuy cách bức vách, Dương Qua cũng biết gương mặt của hai lão vui vẻ lắm.

Lão ăn mày ồm lại nói tiếp:

- Thiên lão kính mừng "Đại tướng quân" trưởng lão Khất Cái Bang Nam phái.

Bành Trưởng lão cười to và bảo:

- Trong mấy năm qua công lao của người chẳng nhỏ, sau này làm nên đại cuộc, ta chẳng quên người, ta sẽ lo liệu tâu với Hoàng Đế Mông Cổ gia phong chức tước cho người.

Lão ăn mày ồm tỏ vẻ tự phụ, khoe khoang nói tiếp:

- Nếu sau này tôi làm quan thì cơ mưu sách lược không thiếu chỉ còn đợi trưởng lão ban bố cho tôi được học qua phép "Nhiếp hồn đại pháp". Được học qua "Nhiếp hồn đại pháp", nhưng bao giờ học được nhỉ?

Bành trưởng lão nói:

- Người hãy chờ đợi ngày công bố Nam phái chính thức. Vả lại ta là đương kim Trưởng lão bang chủ Nam Phái, thì ta có giờ nào rỗi rãi được? Khi nào rỗi rãi ta sẽ chỉ giáo cho người.

Lão ăn mày ồm nói:

- Bây giờ Trương lão được vang danh Bang chủ Khất cái Nam phái, lại được làm quan "Trấn nam đại tướng quân" chỉ có ngồi không ra lệnh, chứ có việc gì mà không nhàn rỗi?

Bành Trương lão tươi cười nói:

- Lão đệ! Không thể nói được chuyện của ta. Lão đệ không tin tưởng ca ca thì thôi!

Lão ăn mày ồm chẳng dám nói nữa chỉ "khì" một tiếng tỏ ra không tin lời Bành Trương lão.

Dương Qua nằm bên trong suy nghĩ: "Từ xưa trong thiên hạ chỉ có một bang Khất Cái mà thôi, đâu có phân biệt Nam Tông, hay Bắc phái? A! bọn này muốn lập quân ăn mày để hỗ trợ cho quân Mông Cổ sang chiếm đất Trung Hoa".

Lại nghe Bành Trương lão nói tiếp:

- Bây giờ lão đệ hãy đến nhị Hộ tam Trương, mà truyền ra hiệu lệnh của Hồng lão quý rằng: Trong bang Khất Cái đã chia ra làm hai Nam, Bắc thì bọn ăn mày không kết đoàn nữa. Chừng ấy ta thành lập hai phái dễ dàng hơn.

Lão ăn mày ồm làm lạnh trả lời:

- Nam bộ Khất Cái sẽ do quyền của tôi thống suất cai quản nhĩ.

Bành trưởng lão nói:

- Không phải vậy đâu. Từ xưa đến nay, bang chúng hành khất đều phục tùng một bang trưởng mà thôi. Đã mấy trăm năm nay, từ hàng đệ tử đến môn hạ, và dân chúng đều theo nghi thức ấy cả, lúc đó ta dùng "Nhiếp hôn đại pháp" chế ra môn võ đặc biệt của Cái bang, luôn dịp truyền hết cho lão đệ, đến khi hành sự mới không lo thất bại chứ.

Lão ăn mày ồm nói tiếp:

- Lúc Hồng lão bang chủ sinh tiền thì người cai quản hết Cái Bang, đến khi người tạ thế, tôi tạm thay bang chủ truyền hiệu lệnh, vì Bang chủ mới mất, chúng ta triệu tập gấp họ sẽ nghi ngờ kéo về đông đảo thì chúng ta biết làm thế nào? Trong tay tiểu đệ chỉ có chiếc hồ lô làm lệnh, chưa hẳn họ nghe. Và hứa hẹn gì trước đám đông cũng khó. Nếu như Tương Dương giải vây được, Hoàng bang chủ hay tự sự như vậy, ắt truy tầm thì tôi biết ăn nói làm sao với Bang chủ. Chừng đó tính mạng của tôi cũng khó toàn vẹn được.

Dương Qua nghe đến đó cũng hiểu phần nào sự thật, trong đám hành khất, theo chỗ hiểu biết của Dương Qua thì quả đại hồng hồ lô lúc Hồng Thất Công tạ thế không ai đứng ra chứng kiến, tại sao bây giờ lại có người cầm giữ chiếc đại hồng hồ lô? Theo hiệu lệnh của chiếc hồ lô này thì phải noi dấu con đường chỉ vẽ của Hồng Bang chủ là lấy Trung, Nghĩa, Nhân để hành động và hào hiệp với tất cả mọi người,

vì nước, vì dân, làm chuyện tốt đẹp, lấy nghề hành khất làm phương tiện, để hiểu thấu chuyện lương dân. Đó là phương tiện hành khất của Hồng Thất Công cho nên mọi giới xin ăn đều một lòng tuân theo.

Về phần Bành Trưởng lão, ông đối với bang chúng hành khất rất được tín nhiệm, ông lấy tài riêng ra biến một cái bang chia ra nhiều chi. Vì vậy lúc bấy giờ ông được bang chúng tôn thờ là Trưởng lão, quản lý bốn phần năm ăn mỳ trong Cái Bang.

Dương Qua lúc trước đã ở với Hồng Thất Công trong nhiều ngày, ông ta có một nghĩa cử cao đẹp, tính tình hào hiệp, không bao giờ vì sự đắc ý mà đảo khuynh ý chí. Dương Qua lại thâm tưởng: "Hồng thất Công là một bậc tiền bối hào kiệt, đã dám hy sinh coi danh dự là trọng, thân mình là khinh, quyết chẳng dung tha hay nhường nhịn thử bối (bọn chuột) làm bại hoại gia phong nòi giống". Chàng sức nhớ lại, đại quân Mông Cổ đã đốt nhà cướp của, tàn sát lương dân, thiêu trụi thành đô hết nửa, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, chàng muốn nhảy ra giết chết hai đứa gian đồ.

Lại nghe lão ăn mỳ ồm nói:

- Bành trưởng lão. Tôi sẽ hưởng ứng theo ngài đi thuyết phục khắp nơi trong bang chúng. Chỉ sợ ngài không đủ sức làm theo lời hứa. Vì lời nói không phải là việc làm.

Bành trưởng lão mặt đỏ phừng phừng:

- Tại sao ngươi nói thế?

Lão ăn mỳ ồm nói:

- Tôi cảm tưởng như vậy. Vì tôi gan nhỏ mặt lưng, không dám mành hiệu lệnh của Hồng thất Công đem truyền cho bọn ăn mỳ.

Dương Qua nghe đến đây biết hết hồn lo giùm cho lão ồm. Nào ngờ không phải vậy. Vì Bành trưởng lão lòng nuôi chí lớn, nhẫn nhục vô cùng, cho nên có nhiều thủ hạ trung thành, lúc đầu rất cứng cổ khó thu phục, ông cũng không hồ đồ.

Lại nghe tiếng Bành trưởng lão cười hềnh hếch:

- Có gì đâu? có gì đâu? Nếu lão đệ còn thắc mắc thì chúng ta hãy bàn kỹ công việc, lão đệ đừng ngại.

Lão ăn mỳ ồm trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cái đùi hươu nhỏ xíu ăn chẳng no, để tôi bắt thêm ít con mang về ăn trước đã rồi bàn sau.

Lão ăn mỳ ồm nói xong với tay lên, xách bó cung tiễn mang đi ra ngoài.

Dương Qua lén dòm qua kẽ vách, thấy lão ăn mày ồm đi một mình ra cửa. Bành trưởng lão đứng dậy, nhìn ra ngoài, rút đoản đao cạy cánh cửa sau xem động tĩnh thế nào. Khi nghe tiếng chân lão ồm đi thật xa, lão mập mới mở cửa theo sau.

Dương Qua ghé sát tai Tiểu Long Nữ, bảo nhỏ:

- Hai kẻ gian tà lập kế hại lẫn nhau. Ta chờ đợi còn lại một tên sẽ giết không muợn. Theo tôi thấy, lão phệ thật là hèn hạ quá mà lại là tay siêu việt, e lão ồm khó mà đương với lão đợc.

Tiểu Long Nữ nói:

- Chắc chắn là hai lão này không trở lại vì họ tưởng là nhà hoang này cũng có người.

Dương Qua kêu lên:

- Ê y đấy!

Bỗng nhiên có tiếng từ bên ngoài vọng vào hỏi:

- Người có nghe tiếng chân ta không?

Không nghe tiếng trả lời. Người ấy đi từ trước ra đến cửa sau. Dương Qua mỉm cười bảo nhỏ:

- Lão ăn mày ồm trở về đấy!

Chàng tung nhẹ thân mình qua cửa sổ, nhảy ra ngoài, đứng trên mặt tuyết, không một tiếng động. Quả nhiên lúc đó lão ăn mày ồm đang nghiêng mình nhìn qua vách. Không tìm thấy bóng Bành trưởng lão đâu, hắn nhón gót bước vào cho rằng không ai chú ý đến.

Dương Qua nhè nhẹ đến sau lưng "Hi hi" một tiếng nhỏ. Lão ăn mày ồm hoảng hồn quay lại, tưởng Bành trưởng lão ghẹo mình, nhưng khi thấy Dương Qua, hắn biến sắc.

Dương Qua cười nói:

- Đừng sợ! Đừng sợ!

Một tay chàng bụm miệng, một tay búng vào bụng khóa tất cả huyết đạo của lão, rồi dắt về phía cửa. Bấy giờ Dương Qua mới phóng mắt nhìn lại thấy lão ăn mày ồm toàn thân tuyết phủ trắng xóa, bèn nghĩ đến chuyện vui. Chàng gọi to:

- Long nhi! Long nhi, hãy ra xem, tôi mời người tuyết về đây!

Tay chàng đặt vào một thân hình người trắng xóa. Khi giữ sạch mớ tuyết dính trên người thì Tiểu long Nữ mới nhận ra lão ăn mày ồm lúc này. Nguyên lão ăn mày ồm lúc này ra đi sần, sau lưng quả đại hồng hồ lô cũng bị tuyết phủ trắng xóa.

Dương Qua nói:

- Lão này chỉ ra ngoài trong phút chốc đã mập lại trắng, trông xinh làm sao!

Tiểu long Nữ cũng vui đùa, nói:

- Lão trượng biết biến hóa thay hình đổi dạng đó mà!

Rồi hai người cười ô. Dương Qua bỗng nghe tiếng chân người từ xa vọng lại, chàng quay sang lão ăn mày ốm bảo:

- « ng bạn mập của lão về đây, chúng ta lánh mặt xem lão nói gì?

Dương Qua liền đẩy lão ăn mày ốm vào kẹt cửa ngang và bảo lão yên lặng, vì Dương Qua đã điểm vào đại huyệt của lão lúc nãy nên nửa thân mình lão tê liệt.

Tiểu long Nữ và Dương Qua bước vào trong làm động đậy, bé Quách Tường giật mình ré khóc lên. Tiểu long Nữ ru dỗ như người mẹ, cảm thấy Dương Qua ngồi kế bên như một hoan hỉ đối với chàng.

Bành trượng lão đã về. Lão nhìn qua một lượt các dấu chân còn in rõ ràng trên mặt tuyết biết lão ăn mày ốm đã trở về, và lẩn trốn đâu đây. Thấy dấu chân lần về cửa sau, lão bèn quay trở ra phía sau, đến cửa sổ, lão khúm núm nhìn xuyên vào trong nhà.

Dương Qua với Tiểu long Nữ đưa mắt nhìn sang kẽ vách xem lão mập giờ trò trống gì, thì thấy bóng lão đang khom khom hướng vào nhà quan sát, tay phải lão lăm lăm cây đoản đao, cặp mắt sáng trông rất hung hăng như đang chuẩn bị giết lão ăn mày ốm vậy.

Lão ăn mày ốm tuy bị điểm huyệt, song thần trí vẫn minh mẫn. Lão thấy rõ Bành trượng lão có một tà ý muốn giết lão, nhưng khổ nỗi ba yếu huyệt trong mình bị Dương Qua điểm, toàn thân di động chẳng được.

Bành trượng lão nhìn kỹ không thấy ai trong nhà, bụng hồ nghi, bèn xô cửa bước vào, quan sát cũng không thấy lão ốm ở đâu. Đang ngạc nhiên bỗng nghe từ xa có tiếng chân người đến. Lão cảm thấy như các thớ thịt của lão rung động vì sợ. Lão vội núp sau cánh cửa, đỉnh ninh là lão ốm trở về.

Dương Qua và Tiểu long Nữ lấy làm lạ, vì lão ăn mày ốm còn sờ sờ đây, ai lại đến nữa? Chàng bèn trầm ngâm một lúc, rồi lén ra ngoài.

Bành trượng lão khi trở lòng đây ác tâm, muốn lập kế giết chết lão ăn mày ốm.

Bỗng tiếng chân người bên ngoài đã đến, làm Bành trượng lão ngồi trên ra đó.

Tiếng người từ ngoài cửa vọng vào:

- A di đà phật, Bần tăng vào núi gặp tuyết giá, xin thí chủ cho nghỉ nhờ giây lát.

Bành trưởng lão chuyển mình ngó ra ngoài thấy tuyết đóng dày mịn, có hai vị tăng già nua, một vị mày dài quá mắt, trắng tựa tuyết, đôi mắt hiền từ đạo hạnh, còn một vị thì với bộ râu dài quai nón, mặc áo bào đen, tuy vào lúc mùa đông tháng lạnh mà hai vị lão tăng mặc toàn đồ mỏng nhẹ nhàng. Bành trưởng lão đứng lùi vào góc nhà.

Dương Qua bước đến thi lễ, nói:

- Đại lão hòa thượng! Mời ngài vào nghỉ ngơi, hiem vì nhà tiểu dân quá nhỏ.

Hai vị hòa thượng đồng vào.

Bấy giờ Bành trưởng lão bắt gặp lão ăn mày ốm thần sắc, đã đượi, khí mạo nhợt nhạt lấy làm quái dị vô cùng, bèn liếc nhìn Dương Qua thì thấy chàng thần sắc vẫn huy huy như thường làm cho Bành trưởng lão chẳng hiểu ra sao cả.

Dương Qua nghinh tiếp hai lão hòa thượng vào trong, nghĩ thầm:

- Hai người này chẳng phải tầm thường, cũng đứng vào hàng tiền bối chi đây!

Thấy lão hòa thượng áo đen, mặt mày dữ tợn, tia mắt rợn người, chỉ sợ lão này cùng một bọn với Bành trưởng lão nên chàng hỏi:

- Đại lão hòa thượng, xin phiền ngài tạm đỡ nơi đây! ở đây là thảo sơn hoang dã, chỉ có một ít đồ khô, mời nhị vị dùng đặng chăng?

Lão hòa thượng mày trắng, nói:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Rất cảm ơn! Chúng tôi có mang lương khô để dùng, chẳng dám làm nhọc lòng thí chủ.

Dương Qua đáp:

- Thực tốt lắm vậy!

Chàng già từ hai lão hòa thượng vào trong an nghỉ. Chàng nói với Tiểu long Nữ:

- Hai vị hòa thượng này, chính thật là hai võ lâm tiền bối. Chúng ta chờ xem có lẽ hai người này sẽ đánh hai người kia.

Tiểu long Nữ nhú mày, đáp nhỏ:

- Trên đời thiếu gì người chân kẻ ác? Hiện tại ở nơi cao sâu của rừng núi, nếu giết người sẽ mất đi sự thanh tịnh.

Dương Qua nhìn qua khe cửa, trông chừng hành động của hai lão hòa thượng. Chàng thấy Bạch Mi tăng lão hòa thượng lấy ra bốn viên mì khô đưa cho Hắc y tăng hai viên, còn mình hai viên, bỏ vào miệng nhai rất ngon lành. Dương Qua suy tưởng rằng:

- Bạch Mi hòa thượng có vẻ mặt phi phàm, nghi biểu hiền lành đạo mạo, có lẽ là vị cao tăng ẩn sĩ nào đây. ở đời cũng có người mặt mũi hiền lành mà trong lòng ác độc không ngờ được.

Lại thấy Bàn trưởng lão ngó Hắc y tăng cười. Dung mạo xấu xí của hòa thượng này có vẻ như người sát nhân trọng tội, làm chàng phân vân không ít. Bỗng nghe có tiếng lách cách vang lên. Kế đó Hắc y tăng vung tay ra thì thấy có hai miếng sắt bằng đồng đeo ở cổ tay.

Bàn trưởng lão đang ngồi cuối phòng, đột nhiên rút cây đoản đao, chạy ra ngoài. Hắc y tăng nhìn Bàn trưởng lão, mắt không nháy. Bỗng "cạch cạch" hai tiếng nữa nổi lên. ấy là hai đồng thiếc khác đeo ở cổ chân Hắc y tăng, khi lão rung mình thì đồng thiếc reo lên, cũng như tiếng kêu trước kia là do hai miếng thiếc đeo ở cổ tay Hắc y tăng vậy. Ngoài ra, khi Hắc y hòa thượng chuyển mình, thì trong người lại phát ra tiếng răng rắc làm cho Bàn trưởng lão cũng như Dương Qua không hiểu sao cả. Bàn trưởng lão hồi hộp nhìn sang Hắc y tăng có ý đề phòng.

Bây giờ Bạch Mi tăng đôi mắt thần thờ nhìn Hắc y tăng bảo:

- Ngày hôm nay thế nào?

Hắc y tăng đáp:

- Đệ tử chạy trên một con đường mà không rõ sẽ về đâu.

Hắc y tăng nói xong lại quỳ gối xuống, chấp tay lên ngực:

- Cầu Phật tử từ bi.

Dương Qua và Bàn trưởng lão sửng sốt, không hiểu hai vị sư tăng này làm cái gì mà nói năng rất kỳ dị. Tuy nhiên cả hai thấy vui vui nên im lặng nhìn xem.

Hắc y tăng nói xong câu này, bèn ngược mặt lên, nhưng vẫn quỳ ngay chỗ cũ, thân hình vững chắc như một trụ cột, trong khoảng khắc thân hình lão chuyển động và lão bắt đầu hít hơi vào nghe vo vo. Ban đầu nghe nhỏ, dần dần lớn như tiếng trâu rống to làm gian nhà cây rung động, vách cửa rung rinh như muốn sập đổ. Tuyết phủ chung quanh gian nhà cũng bắn ra tung tóe.

Bàn trưởng lão thấy vậy, run lên từng chập, mồ hôi đổ ra nhễ nhại. Dương Qua và Tiểu long Nữ cũng khiếp sợ trước nội lực uyên thâm đó, không hiểu hòa thượng thờ bằng cách nào mà như trâu rống, cộp gầm, thân mình lại bất động, sắc mặt vẫn tự nhiên.

Dương Qua nghĩ thầm: "Chẳng lẽ hắc y hòa thượng mắc chứng quái bệnh, và tại sao Bạch Mi hòa thượng ngồi trơ ra chẳng mấy may chú ý? Không lẽ Bạch Mi chẳng nghe tiếng thờ sao?"

Thật quái dị!

Trong khoảnh khắc, Hắc y tăng rống lên một tiếng to như voi gầm vang dội, thân thể của lão bốc hơi, từ đầu dần dần đến chân. Lúc ấy Bạch Mi tăng mới bảo:

- Chẳng bảo làm mà làm, chuyện bảo mà chẳng làm, đầu óc bị nung đốt vì hối hận, chuyện làm ác truyền đến đời sau.

Bạch Mi tăng nói trầm ngâm lời Phật dạy, Hắc y tăng "rống" lên một tiếng rồi ngồi im lặng. Vẻ mặt trở nên vui tươi.

Dương Qua thấy vậy chép miệng than:

- Vị hắc lão hoà thượng này, nội công thâm hậu vô cùng, đời này chắc chưa ai sánh kịp.

Bạch Mi lão tăng chưa chắc đã địch lại.

Lại nghe Bạch Mi tăng giảng tiếp bài kệ di đà:

- Phỏng nếu người có tội đã biết ăn năn thì đừng phiền não. Được vậy trong tâm mới an tĩnh, chẳng hề tương quấy. Không nên vì sự ăn năn buồn khổ. Hễ buồn khổ thì điều ác dấy lên, hãy theo lệnh Di Đà, đừng làm điều xằng bậy.

Bạch mi hòa thượng đọc xong lời kệ trên, Hắc y tăng tiếp tục nhắm đọc, vẻ sùng kính hiện rõ ở gương mặt lão. Lão lẩm bẩm:

- Nếu người có tội biết ăn năn, đã ăn năn thì đừng phiền não...

Bồng lão ngưng đọc và hỏi:

- Sư phụ, thuở xưa đệ tử tạo lắm lỗi lầm, sợ mang tội nghiệt, phiền não không yên. Cũng vì ích kỷ nên quá lỗi lầm. Từ ngày theo thầy đến nay hàng cải ác, nghe lời thầy dạy nhưng mà trong lòng vẫn không an, trước sau chẳng được vui tính. Như thế là sao vậy?

Bạch Mi tăng đáp:

- Người gây ra tội, biết ăn năn chưa bỏ rất ít có. Người chẳng phải là thánh hiền, tránh sao

khỏi lỗi. Vì vậy cổ nhân có câu:

- "Tri quá tất cải thiện mạc đại yên" nghĩa là "Biết lỗi mà chưa chẳng làm sao".

Dương Qua nghe đến đây lòng sôi động và nghĩ rằng:

- Tôi tên là Quá, một chữ Quá là lỗi lầm. Mẹ tôi thường bảo tôi biểu hiệu là sửa đổi hay "cải chi" chắc là do câu: "Tri quá tất cải thiện mạc đại yên" ý nghĩa tên độc tôi là như vậy.

Hòa thượng này là một vị thánh tăng có lẽ hôm nay trời xui khiến đến điềm hóa cho tôi chăng?

Dương Qua nghe xong những lời cao diệu, thậm thâm của Bạch Mi hòa thượng, lòng nảy sinh kính phục vô ngần.

Bấy giờ Hắc y tăng nói tiếp:

- Đệ tử ác cảm quá nặng! Mười năm về trước, đệ tử theo thầy học đạo chẳng bao lâu lại ra tay giết chết ba người. Ngày nay, trong mình máu huyết cuộn sôi, khó điều động được. Chỉ sợ tội ác lâu ngày khó giải. Cầu thầy từ bi cứu vớt đệ tử khỏi nạn.

Bạch mi đáp:

- Lành thay! Ta sẽ giúp ngươi đoạn tuyệt, dứt ác niệm chứa chấp trong nội tâm, ngươi mau chừa bỏ dần dần là được. Nếu ác thiện chưa tiêu ví như chân tay đã gãy, thì còn dùng làm gì được?

Hắc y tăng tay chân rung động, xương cốt chuyển nghe răng rắc. Đột nhiên ông ta khóc rống và nói:

- Sư phụ đã vì đời khai sáng đạo, chỉ tội thân đệ tử đức bạc, chút ác niệm mà chẳng trừ được!

Bạch Mi tăng chua xót thở dài, than:

- Vì ngươi tiên căn chưa can, tuy đã biết hối hận ăn năn nhưng ngươi chưa hiểu thấu ngọn nguồn. Là người phải có một tấm lòng nhân ái, chỉ có lòng nhân ái mới trừ dứt, ác niệm được. Ta đã thuyết về kinh Lộc Mẫu của Phật cho ngươi nghe rồi, đại ý là như vậy để ta nhắc lại cho ngươi nhớ.

Hắc y tăng nói:

- Đệ tử xin lãnh ý!

Lúc ấy hai vị lão tăng ngồi xếp bằng tròn trên đất. Dương Qua với Tiểu long Nữ bèn xuống giường, ngồi sát vách để nghe tiếp câu chuyện.

Bạch Mi tăng bắt đầu, nhắc lại một đoạn trong kinh Lộc Mẫu có thuyết để cảm hóa Hắc y tăng. Lão nói:

- Ngày xưa đã lâu lắm, lúc Phật vân du thuyết đạo: Có một con nai mẹ sanh ra hai con nai con. Nai mẹ vì vô ý, bị người thợ săn bắn phải, mà người thợ săn cũng không cố ý giết con nai. Nai mẹ kêu lên một tiếng thảm thiết hướng mặt vào người thợ như nói rằng:

- Tôi có sinh hai con nhỏ dại, chẳng biết tìm đâu ra nước cỏ mà ăn uống. Xin khẩn cầu người mở lòng rộng rãi nuôi nấng giùm chúng nó, dầu chết tôi cũng không oán người. Nước mắt nai chảy ràn dụa. Người thợ săn chẳng nói gì. Nai mẹ lúc lác đầu tỏ ra thảm khổ vô cùng, người thợ săn động lòng, gặt đầu đi theo con nai mẹ. Nai mẹ đi trước dẫn đường. Khi gặp được hai con, nai mẹ duỗi thẳng hai chân

ra đằng trước tỏ vẻ âu yếm, day qua người thợ săn, bảo hai con rằng: Mọi việc ở trên đời do tình thương và nhân nghĩa mà hội ngộ, do nhân duyên mà hợp mặt, bởi vậy người ta gọi là "hội họp", khi đã họp ắt có biệt ly, bao giờ trường cửu được? Nay ta là mẹ các ngươi, sợ mà không giúp được, giữ mà chẳng trọn.

Sống, chết, lo, sợ đều là con đường phải đi, không tránh nổi! Hai con nai nhỏ vì quá ấu thơ, nào hiểu được ý nghĩ của bà mẹ? Lúc ấy nai mẹ đi hai con đến bãi cỏ chỉ loại cỏ ngon, lại dất ra dòng nước ngọt, đôi mắt nai mẹ lệ nhỏ tuôn trào và nai mẹ nói tiếp: Bởi ta đi lạc đường, gặp phải thợ săn giỏi nên gã bắn phải nhầm ta, cốt mang về ăn thịt, ta sợ không tròn bổn phận người mẹ nên cầu khẩn gã thợ săn gỡ gắm các con. Tuy gã đã giết mẹ vì miếng ăn nhưng gã phải nuôi các con vì lòng nhân đạo. Hôm nay mẹ phải chết vì yếu sức lắm rồi... thương các con cô cút. Các con hãy tự lực cánh sinh! Nai mẹ hướng vào gã thợ săn nhìn lần cuối cùng và nằm lăn ra đất, thoi thóp thở...

Tiểu long Nữ nghe đến đây vô cùng chua xót nghĩ rằng mạng sống mình chẳng bao lâu và sống, chết, sợ đều là con đường của mọi người, như buổi sáng đây sương mù. Nàng lại nhớ đến câu "Thương các con cô cút, hãy tự lực cánh sinh". Tiểu long Nữ đau xót cả tấm lòng, bất giác đôi mắt nàng mờ lệ, khóc như mưa.

Dương Qua biết rõ lời thuyết Lộ mầu là câu chuyện ngụ ngôn và câu chuyện này Bạch Mi hòa thượng đã nêu ra tình mầu tử cốt nhục, đồng bào, là tình sâu như biển rộng.

Nghe xong Dương Qua càng cảm động, tuy biết đây là lời răn của Bạch Mi đối với Hắc Y hòa thượng.

Lại nghe Bạch Mi tăng nói:

- Câu chuyện "lộ mầu" chưa hết, sau khi nai mẹ nằm xuống đất, hai con kêu la, khóc lóc rất thảm thương không muốn rời mẹ. Nai mẹ thấy vậy nói: Hai con! Không nên chạy nhảy viễn du, rủi gặp người thợ săn khác đấy, thì cũng như trường hợp của mẹ. Hôm nay mẹ chết đã cam lòng, nhưng chỉ lo cho con còn yếu dại, chuyện đời lắm nỗi bất ngờ có thể xảy ra trong khoảnh khắc. Phần ta cam đành bạc mạng, nếu các con nghe lời dạy dỗ thì ta rất vui lòng mà chết vậy. Nai mẹ dạy dỗ và trời xong còn đợi người thợ săn kết liễu tính mạng, vì nai mẹ chỉ trúng một mũi tên vào đùi. Hai con nai con đến trước trước mặt người thợ săn chạy giỡn, tỏ vẻ không sợ sệt. Người thợ săn bùi ngùi ngồi xuống, rút mũi tên cho nai mẹ và rịt thuốc cầm máu. Nai mẹ nhờ đó mà sống sót được. Khi ba mẹ con nai vui vẻ quây quần, người thợ săn bùi ngùi tự nghĩ: "Nai mẹ đã chịu chết vì tín nghĩa, dám xả thân để cứu vớt con, thực là chí tiết đơn thành, người ta chắc ít người bì kịp. Chàng thợ săn bèn bỏ đi không tính giết nai nữa. Ba con nai được tha chết hướng vào chàng kêu "Hưu hưu" tỏ vẻ cảm ơn, báo đức. Về sau người thợ săn đem chuyện này tâu cho quốc vương nghe cả nước đều cảm phục. Từ đó ít người sống về nghề săn thú nữa.

Hắc y hòa thượng nghe xong câu chuyện, nước mắt chảy đầy mặt và nói:

- Loài nai còn biết trọng ơn giữ nghĩa, mẹ hiền con hiếu, mà đệ tử chẳng sánh kịp trong muôn một.

Bạch Mi tăng nói:

- Lòng nhân từ phát khởi mọi nghiệp ác tiêu tan.

Bành trưởng lão nghe câu chuyện này tưởng đâu Bạch Mi tăng châm biếm mình nên ngó ông bằng một con mắt và tỏ vẻ bức bối về câu chuyện vừa kể.

Hắc y tăng thấy vậy xì lên một tiếng to. Bạch Mi tăng nói tiếp:

- Sửa lỗi chẳng bằng làm lành. Với việc hối lỗi chẳng làm tiêu nghiệp chướng còn làm lành được quả tốt về sau.

« ng nói nhỏ lại và vui vẻ:

- Như tôi đây, trọn đời chẳng tạo chuyện gì thất thố vô nhân!

Nói xong đôi mắt ông từ từ nhắm lại đầu hơi cúi xuống để trầm tư nhập định.

Hắc y tăng đã giác ngộ được phần nào, dù cho lòng phiền toái cũng biết cố gắng chế ngự. « ng liền quay đầu lại thấy Bành trưởng lão cười ngạo nghễ ngó về hướng mình, đôi mắt của lão này phát ra những tia sáng cực mạnh và rực rỡ. Hắc y tăng thầm nghĩ: "Không biết đã gặp lão đạo này tại đâu, trông quen quen, và tại sao lúc này hấn ngó mình có một con mắt?". Hắc y tăng bèn nheo mắt ngó lại.

Bành trưởng lão cười hỏi:

- Người hạ nổi một khối tuyết chẳng?

Hắc y tăng đáp:

- Được! Được! Tưởng gì chứ khối tuyết có nhằm gì?

Bành trưởng lão bảo:

- Lại đây! Người sẽ thấy rơi lác đác như bông.

Nói xong lão đẩy cửa, và bước vọt ra ngoài.

Hắc y tăng nói:

- Tốt lắm! Người chỉ ta coi tuyết rơi lác đác như bông!

Hắc y tăng cũng vọt mình đến sánh vai Bành trưởng lão ngay ngưỡng cửa. Cả hai đứng trông về phía trước.

Dương Qua tuy nằm cách vách nhưng lắng nghe không sót một việc bên ngoài, lại thấy đôi mắt Bành trưởng lão phát ra hai tia sáng kỳ dị, biết có ẩn ý chẳng lành. Chàng cảm thấy như vậy.

Bành trưởng lão cười nói:

- Sư phụ ngươi thật là người rất tốt, từ bi chí thiện muôn lần gìn giữ chẳng biết người. Nhưng với kinh lực của người mà chịu phục tùng người ấy chẳng uổng công tập luyện lắm ư? Trên đời có ai là người không lỗi? Phải không?

Hắc y tăng nghe nói, mơ hồ đáp:

- Phải chứ! Phải chứ!

Bành trưởng lão nói:

- Ngươi có song chưởng phóng thẳng vào người tuyết, vậy đánh thử chơi! Ta nhắm chẳng có tội lỗi gì.

Hắc y tăng nhìn xem tứ hướng tìm người tuyết ở đâu để chạy theo giết chết mà xem mặt.

Thời gian hai vị hòa thượng vào đây đến giờ đã lâu lắm. Lão ăn mày ốm lăn ra ngoài trở đôi mắt nhìn về phía ngôi nhà của Dương Qua, bất ngờ Bành trưởng lão ngó thấy, nên lập kế gạt Hắc hoà thượng để giết lão ốm. Vì trong lúc này mình mấy lão ốm dính đây tuyết.

Bành trưởng lão nói:

- Ngươi có thể dùng song chưởng phát ra, đánh người tuyết. Vậy dám đánh chẳng?

Lời nói có vẻ nhu hòa nhưng thâm tâm Bành trưởng lão cố khuyến dụ Hắc y hoà thượng sát nhân. Hắc y tăng vận kinh lực vào đôi tay giơ lên nói:

- Đánh chứ! Đánh chứ!

Bạch Mi tăng quay đầu nhìn ra, giơ tay lắm bắm:

- Giết! Khi ta muốn giết, nghiệp chướng ắt sanh.

Bỗng một tiếng âm vang dội. Hắc y tăng vừa phóng ra song chưởng. Tuyết vỡ tung ra, lão ăn mày ốm ở trong ngọn chưởng của Hắc y tăng nhào tung, vỡ cả huyết đạo, kêu lên một tiếng ối rồi lăn nhào. Kinh lực của song chưởng rít lên vang dội khắp núi rừng, rung chuyển cả căn nhà cỏ.

Tiểu long Nữ và Dương Qua đều phải thủ thế để chống lại luồng kinh phong của Hắc y tăng đang ép mạnh trong không khí.

Hắc y tăng hét lên một tiếng kinh hoàng:

- Trời ơi! Trong tuyết có người!

Bạch Mi tăng đang ngồi tĩnh tọa, nghe tiếng hét vội vã phóng ra ngoài nhìn thấy sự thể rất đau lòng. Lão ăn mày ốm bị Hắc y tăng dùng thiết chưởng thần công quật chết.

Hắc y tăng hôn vĩa lên mây. Vì đã lỡ quật người có tội nên ngồi bệt xuống đất, cạnh xác lão ăn mày ốm mà khóc.

Bành trưởng lão giả bộ kinh hãi nói:

- Người đầu quái lạ, khi không nấp sau tảng tuyết làm gì? ôi chưởng lực gì mạnh bạo như thể múa gươm, xác chết bị cắt mất.

Tuy bên ngoài Bành trưởng lão muốn làm mặt từ tâm để che mắt mọi người nhưng trong lòng lầy lăm đắc ý, khi thấy lão ăn mày ốm đã chết. Bành trưởng lão giả bộ bi thiết nói:

- Khi không mà xảy ra cơ sự! Tại sao lão này phải ẩn núp như thế? Dầu cho ai thấy cũng chẳng làm sao biết trước được rủi ro này. Tội nghiệp thay!

Hắc y tăng khổ sợ kêu lên:

- Sư phụ !

Và mặt ông ta cúi xuống đất!

Bạch Mi tăng hoà thượng bảo:

- Oan nghiệt! Oan nghiệt! Người này không phải người giết nhưng lại chết về tay người!

Hắc y tăng quỳ xuống mặt tuyết nói:

- Đệ tử vì bất cẩn đã gây nên tội!

Bạch Mi tăng bảo:

- Tại người nghe nói một người tuyết mà nổi tính háo kỳ như vậy. Sự thật là người không cố tâm giết người? Nhưng mà người có biết chăng? Thiết chưởng của người thân khiếp, quỉ bạt, khi tự tay người tung ra thì người không thể biện luận sự sát nhân của người đầu?

Hắc y tăng khổ sở nói:

- Đệ tử không cố ý giết người!